

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Periodic humoristic

Núm. 2060 :: Any XL

15 cèntims = Atrassats 30

BARCELONA 21 DE JUNY DE 1918

MIRANT AMB L'ULLERA

—Noi, me sembla que «París s'enciende»!..
—No's faci il-lusions, papà. Es el foc del patriotisme
del francesos, això que veu.

Perfumeu vos amb LOCIONS de "MYRURGIA"

Bazar de la Unión

UTILS PER A ESCRIPTORI

TINTES CLASSES SUPERIORS

Unió, 3 Barcelona

CAÇADORS!

Les millors espadenyes més ben construïdes, sòlides i còmodes, per a caça, camp i tennis, són les que fabrica la casa

BORNAS Hospital, 24, ent.
BARCELONA

Vendes al engròs i a la menuda-Expedicions a províncies

ANEMIA, CLOROSIS, PALIDEZ,
DEBILIDAD, OPILACIÓN, ESTERILIDAD, DESGANA.
se curan rapidamente usando las célebres

PILDORAS
RESTAURADORAS
DE LA SALUD
DE
GONZALO FORMIGUERA

De venta en todas las principales farmacias y depósitos de específicos de España, América y Filipinas a 2'50 Ptas el frasco de 100 pildoras y 1'50 Ptas el de 50 pildoras.- Son falsificados los frascos que no digan GONZALO FORMIGUERA.

Depósito General - G. FORMIGUERA - Diputación, 304 - BARCELONA

MAGATZEMS

LAS GALERIAS

Rebudes les Novetats per a la

PRESENT TEMPORADA D'ESTIU

Darrers models en Trajos i Bruses

La millor surtida en Colls
Ploma i Pelerinas Marabout

Las Galerías

sempre ven a preus reduïts

Ronda de Sant Antoni, 13 i Tamarit, 164

PREU FIXE

Telèfon A 4464

ANTONI LÓPEZ, IMPRESSOR

IMPRESSOS DE TOTES MENES

EDICIONS

TREBALLS COMERCIALS

Olm, 8, inter.

Telèfon 4115 A

ANTIGUO JARABE
Y
PILDORAS ANTIRREUMÁTICAS
"GUASCH"

Precio: 5 Ptas frasco

Depositarlo:

Laboratorio "GUASCH"

De venta:

SEGALÁ · Rambla San José, 14
HIJOS DE VIDAL Y RIBAS · Hospital, 2
FARMACIA DEL LICEO · San Pablo, 1
VICENTE FERRER Y CA · Plaza Cataluña
FARMACIA LA CRUZ
en todas las buenas farmacias.

BLOKS NOTES

a DEU cèntims

RAZAR DE LA UNIÓN

Unió, 3 BARCELONA

CRONICA

SANT JOAN

ES festes catòliques semblen confeccionades alhora per un sentimental i un metereòleg. Nadal, festa del recolliment familiar, per a el desembre congelat; la Pasqua florida per a la Primavera; Sant Joan Bautista, per a l'estiu; i així la casa, els camps o el

mar son estimats per nosaltres, per aquestes festes col·locades en els dies justos.

¿Realment Jesus va ésser batejat tal dia com diumenge? Segurament que no, però l'església, sàbia, li concedeix el dia 23 de juny per a que el món se recordi de l'aigua purificadora. Banyeu-vos, germans, ens diu, que és arribat l'estiu, banyeu-vos al menys una vegada per a esborrar la brutícia original. El vi confortador de l'hivern, ha d'ésser substituït per l'aigua, el regnat de la qual comença per Sant Joan. I en el fons de l'aigua les noies cerquen el prodigi de l'aparició d'un xicot, i els rius contempen, per les ruralies, els còssos que no tornaran a fer cap ablució durant l'any, i aquí, a la nostra Barcelona, el mar recull a la ciutat que aquella nit se l'estima. Perquè la nit de Sant Joan és la nit de l'amor de la ciutat amb el mar, i si fossin capassos de ressucitar les antigues cerimònies marines, Barcelona, imitant a la vella Venècia, hauria de celebrar demà les seves bodes amb el mar.

Però no sé, trobo que la nit de Sant Joan va perdent en decoració i en prestigi. Jo servo el record d'una nit de Sant Joan meravellosa, quan

en lloc de la calva incipient mostrava una escandalosa cabellera i cremaven en la meva pipa un tabac econòmic i una rica joventut molt masculina. En el cel s'enmirallaven mil fogueres, tots portavem herbes oloroses; cantaven chors pels carrers i places, i nosaltres, amb una ànima que cantava, cremava i feia olor d'herba bona, ens recollírem en un centre republicà que hi havia a la rambla de Canaletas.

Damunt d'un cadafalc, un xicot grassonet i amb una discreta melena, recitava versos. Era l'Eduard Marquina:

Hogueras de San Juan! Fiestas del pueblo,
una siniestra destrucción palpita,
entre las llamas rojas...

En el nostre cor d'adolescents anarquistes, els versos encenien una foguera, i quan al final, En Marquina evocava el foc lliberador, a la gola sens feia un nus sentimental i gairebé ploravem:

Subid hogueras; derrumbaos tronos.
Reciba el mundo su bautismo de fuego
y resucitó, lleno de fuerza, en medio de
(las llamas.

Després, anarem a contemplar al poeta. Abans, un, ens digué: «¿Veus aquell? Es En Sempau!» D'aquelles fogueres, En Sempau

era una flama. En Marquina va seure en una taula, plena de begudes santjoanesques. L'Eusebi Corominas, amanyagà an En Marquina, i li deia: —Té Eduard, té; pren una gaseosa.

I En Marquina bevia infantilment i amb delectació una gaseosa. Aquell àcid carbònic l'hem trobat en els seus versos.

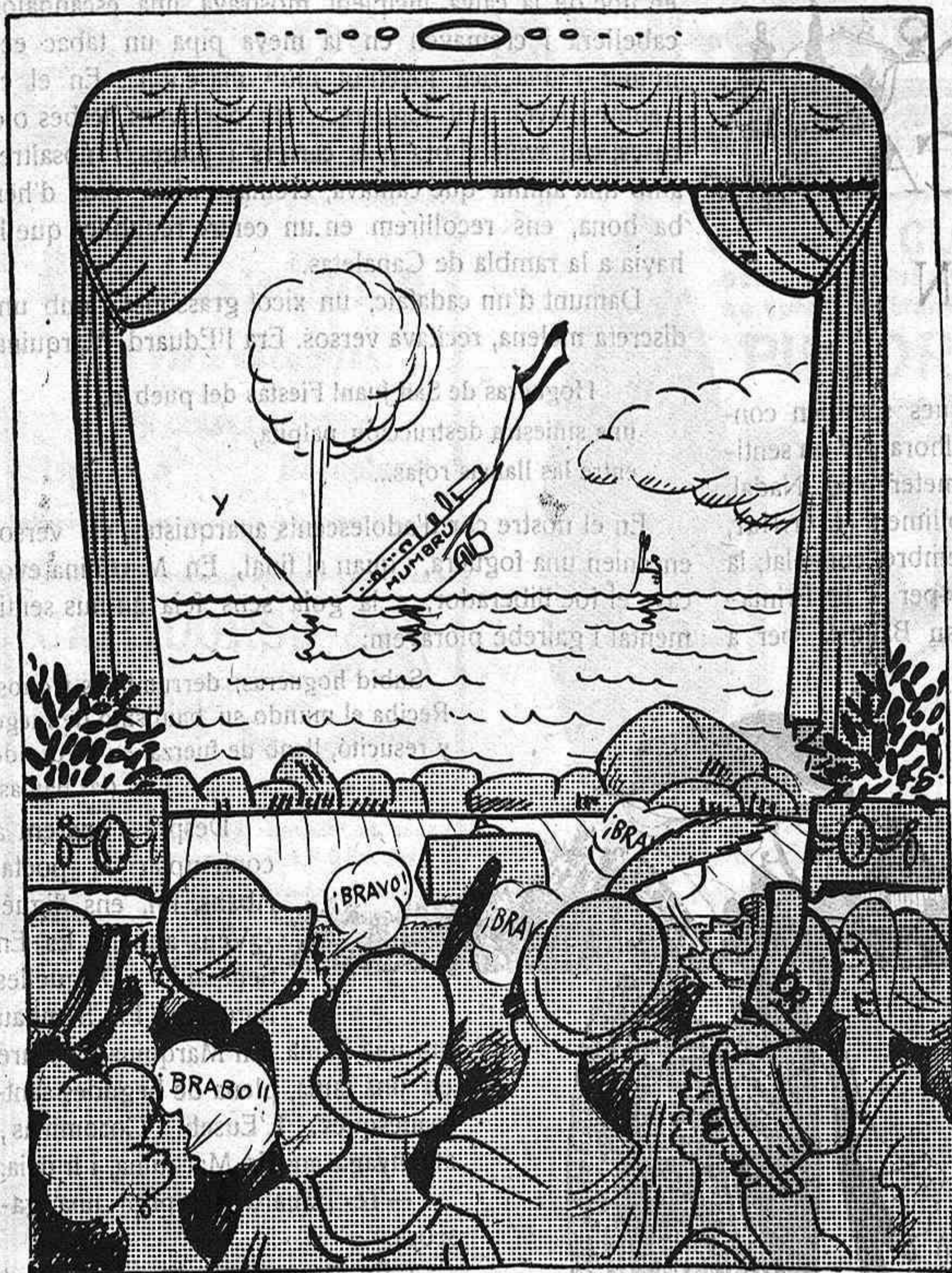
Nit de Sant Joan aquella, nit de cel vermell, de dones vermelles, de vi roig, i d'oda roja! Més tard, encara tingué la nit de Sant Joan, un prestigi de pagania patriòtica. Catalunya encenia les seves fogueres! Però poc a poc les va anar apagant. Avui, ja no escoltarem odes subversives, ni veurem fogueres catalanistes. Sant Joan s'ha tornat ministerial, i nosaltres, una mica fadigats recordarem les velles nits de Sant Joan, i una nit de records és una mala nit.

PARADOX

—Era un policia ric. Ara hi estic renyida.
—Renyida?... Al pobre de tu, acabaràs torpedejada!...

FINAL DE DRAMA

—Que salga el autor

La revetlla de Sant Joan

Dixis com el Corpus és el dia de cercar xicota, la revetlla de Sant Joan és la nit per a sortir amb ella i gaudir de la delícia inesborrable d'aquesta gran solemnitat, única en els tres cents seixanta i pico de dies de l'anyada. Malaventurat del jove que en la nit del amor no té l'adequada companyia! Dissortat del que en la revetlla aquesta deu acontentar-se en contemplar als altres que'n disfruten el sabor exquisit!

Sembla una nit expressa per a estimar, per a fruit del dolç encant de dues ànimes pariones. Una nit passada sota la immensa volta estelada, presidida per la lluna pàl·lida: i airejada pel ventet agradable, és una cosa ja

propensa a la exaltació de l'ànima. Però si a tals encants hi aporteu la companyia de la dona volguda, veureu que tot se torna immensament bell, que la mica de poesia que heu fastat en vostres nits dolces de solitud, s'agrandeix fins a tornar-se un esplèndid poema, un poema que transporta l'esperit a les sublimes regions de la benhaurança més complerta.

El que té xicota, troba la nit més bella i més somniosa. Li para que l'airet que arreu desperta amb ses ales invisibles l'adgel del amor es un ventijol que porta efluvis de delícies inacabables; li sembla que tot riu amb una gaia rialla i que totes les gents són bones i amables. I fins les coses més vulgars, les que en altres ocasions no li han cridat el seu esguard indiferent, àdhuc les que li han semblat mantes voltes antipàtiques, les troba deliciosament atractives, altament boniques i alegres. Sigua ple camp, entre boscos, al cim de la muntanya, prop de la font, junt a la foguera arborada; sigui en un lloc de públic divertiment amb soroll de músiques, traut de gentada en festa, petament de focs d'artifici; sigui en el carrer fruit del goig de la dança al só d'un cobla cridanerao a dalt del terrat feblement enllumenat per fanals de paper, fent rotllo i menjant, entre acudits i rialles, la immensa coca ensucrada... per tot s'hi sent embolcallat per un inexplicable benestar que li porta al cor una delícia inefable i a la cara — boca i ulls — el pessigolleig de la més sana joia. I es que arreu hi ha l'esperit del amor. Es que va amb la dona estimada, és que està amb

ella i en sent el parlar inconfundible i el dolç turment del seu esguard afalagador i la pressió suau del braç que s'en llaça amb el seu...

En canvi, l'home sol, el jove que en la nit clara i serena té de passejar la seva còrpora vagativa per aquests mons de Déu, o que va amb l'única companyia de uns amics més o menys xirois, és un ser digne de llàstima.

Ell prou vol divertir-se en els múltiples llocs d'esbarjo que en tal nit funcionen, però és tot inútil. Per sobre de tot planen les ales del àngel aquell que desperta els desitjos d'estimar, i ell, l'home malhaurat, en sent també les alenades, les ansies folles que se desvetllen encara més quan veu als altres més feliços mortals que les estan gaudint a ple cor. I de mica en mica, a mida que avança la nit incomparable, se sent invadit per una gran tristesa que sense entendre-la, li porta a l'ànima un regust de fel i a tot el cos unes esgarrifances de despit i d'enveja. I a la matinada, quan en cada lloc de la ciutat s'hi trenca un cant d'amor i en cada indret del camp o la muntanya hi

floreix un apassionat idil·li, ell llença la seva còrpora feixuga a la mar tranquil·la que a troços és bellament nacarada i en altres fa devenir intensament roja la claror del sol flamejant que s'aixeca, pausat, en l'horitzó.

JORDI CATALÀ

A CAU D'ORELLA

L'affaire

Nosaltres hem de confessar hem vist sempre sol an En Brabo Portillo i si alguna vegada acompanyava a una senyora varem veure que la portava detinguda o a declarar. Es aquesta una equivocació naturalíssima. Amb un civil sense mausser se pot anar, amb un policia l'ésser confós amb un detingut és gaire bé segur, i si un acompanya a un guardia de seguretat, immediatament la gent comença a seguir. Per això preguntàrem a un amic:

—¿Però realment aqueix Brabo Portillo és un don Joan amb credencial?

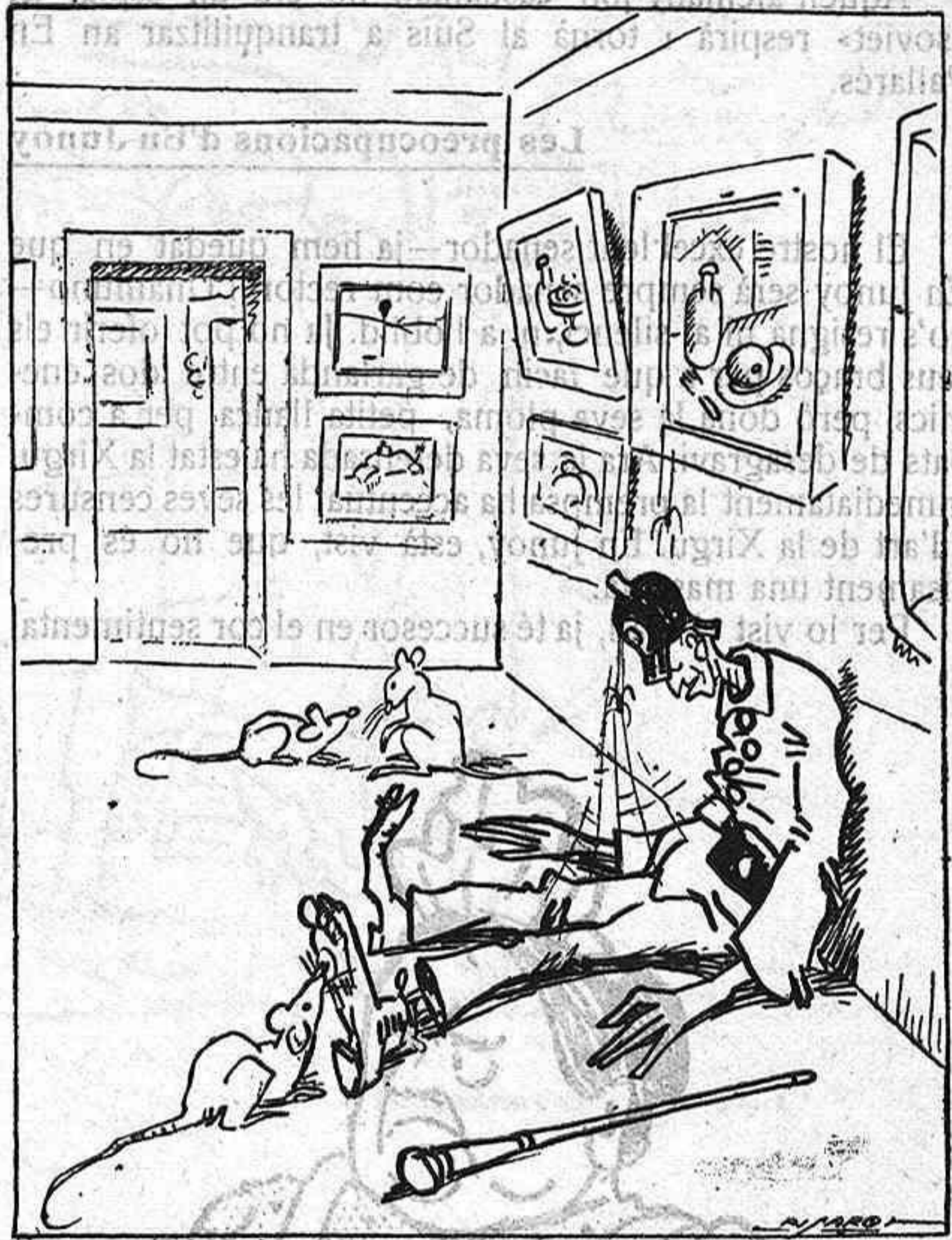
L'amic va començar a enumerar senyores: la Lola, la Pepa, la Gravada, la Margot, la Tereseta...

Se deturà, i precisant amb una frase tot el poder eròtic d'En Brabo ens digué:

—En una paraula, si Scarpia s'arriba a dir Brabo Portillo, no s'hauria escrit *La Tosca*.

Solidaridad Obrera ha estat l'iniciadora, però l'ofensiva contra En Brabo s'ha organitzat al Suis, el café de les tradicions revolucionaries, el dels conspiradors de 1868, el dels vells federals, el d'En Lerroux, i ara el del «soviet», un «soviet» de paisans exclusivament.

Allí En Ramón Aguiló, l'advocat de *Solidaridad*, amb un cap rodó i esquilat com un cromwelià; En Mallafre, guardador del sant sepulcre del federalisme; En Nin que al revés, guarda el bressol del socialisme català; En Gilbert, que sembla En Cop de Puny de les idees; el doctor Tusó; En Masip, que fou el patge d'armes de l'Anarquia... Devegades acudeix l'Angel. L'angel és En Sam-

Una Exposició d'Art a l'hora de la visita pública

blancat. Devegades apareix En Brossa. I En Pallarés, serveix la taula. En Pallarés és un home capaç de no voler ni propina dels reaccionaris.

El «soviet» del Suis va donar guàrdia a les dues cartes acusadores d'En Brabo. Quan les portaren a cà'l notari, darrera de l'Aguiló anaven ells, amanyagant els revolvers. Ja depositades, precisava treure fotografies.

—Aqui, en el pis de dalt hi ha un fotògraf.

La casa era la de la Maison Dorée. Pujaren, sempre la mà en els revolvers, i al cap de mitja hora ja estaven fotografiats els documents. Amb les mateixes precaucions altra vegada a la notaria. Ni el Santíssim.

Però a la tarde, arribà un alarimat:

—Nois, el fotògraf...

—Què?

—El fotògraf és alemany.

Corren, pugen d'un bot les escales, apareix el fotògraf, l'interroguen i... alemany, efectivament. Però les proves són allà intactes, mostrant amb tota fidelitat l'autenticitat de les cartes d'En Brabo.

Aquell alemany ¡oh casualitat! no era un espia. El «soviet» respirà i tornà al Suis a tranquilitzar an En Pallarés.

Les preocupacions d'En Junoy

El nostre excel·lent senador—ja hem quedat en que En Junoy serà sempre senador com rector l'Unamuno—no's resigna ni al silenci, ni a l'oblid. Ja no pot oferir els seus braços per a que facin de garlanda entre dos enemics, però dóna la seva ploma, petita llança, per a combats de desagravi. Ara la seva defensada ha estat la Xirgu. Inmediatament la premsa ha accentuat les seves censures a l'art de la Xirgu. En Junoy, està vist, que no és precisament una mascota.

Per lo vist el Gall, ja té successor en el cor sentimental

LA CAMBRERA DELS MARQUESOS DE X

—Tanta feina que m'ha donat en fer dissabte,...
i ara no vé, el pocs-modos!

de don Emili. Després del Gall, la gallina. Després de la plassa, el teatre. An En Junoy no li manca més que la amistat i l'elogi d'un pelotari.

Però aquesta iniciació teatral del nostre senador, obeeix a quelcom més que a una afecció justiciera. Un secret va ja de redacció en redacció i de penya en penya.

—Sabeu lo que fa En Junoy?

Se van dient multiples pensades. El que pregunta, llença, finalment, el seu secret:

—En Junoy està fent una opereta!

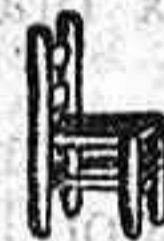
I ho creiem, perquè En Junoy, sense senaduria, ni diari, té d'estar en escena, sigui com sigui.

Una errada

El redactor de *El Diluvio*, En Miró, famós entre els aficionats pel seu pseudonim de «Segundo toque» ha publicat un follet, *Cúchares y su tiempo*, plè d'amenitat. Per ell hem sabut que En Víctor Balaguer fou revister taurí. Es doncs el segon poeta català, que fa cròniques de braus. L'altre fou En Bartrina.

I llegint, llegint descobrirem una errada. Parlant de les rivalitats d'En «Cúchares» i el «Chiclanero» diu que finalment se reconciliaren en un nou «abrazo de Veragua». En Miró, va escriure, naturalment, «Vergara» però el caixista, més flamenc, no va transigir i posà «el abrazo de Veragua».

Sembla una frase d'En Pich.

La "polleria y caza"

Heu vist, llegidors amics, aquell esperpento que han inaugurat aquells senyors de la Plaça de Catalunya?

Tothom, al passar, té un comentari irònic: tothom se'n fum!

—Què't sembla noi, això?

—Diuen que costa tants diners?

—Així ho fan correr; però, la veritat sigui dita, artísticament parlant és inferior a un fanal d'En Falqués, (q. e. p. d.)

—Vols dir?

—I és clar que sí!

—I què és allò?

—No ho he pogut comprendre prou bé, encara

—Jo tampoc!

—Hi ha qui diu que és un cafè, hi ha qui assegura que és una nova «peixera», però sigui com vulgui, ningú sap ben bé lo que és ni lo que vol ésser.

—Només es veuen que uns grans sofàs vermells i unes finestres que semblen els «escaparates de *El Siglo*.

—Sí noi, tens raó. Es de molt mal gust. I diuen que és un centre d'aristòcrates.

—Fuig d'aquí home! Això de l'aristocràcia és una filfa; no cal que siguis pas marquès, baró, duc, ni comte per a entrar-hi. La qüestió és que afluixis dos naps al mes i sàpiguis fer un bon paper davant d'una certa taula.

—Ja ho havia sentit a dir!

BARCELONA PINTORESCA

Els cassinos d'estiu al aire lliure

—Allí no hi van els senyors «Esteves», allí hi van únicament els «dons Panchos» i els fills dels nostres betes i fills retirats; el senyor Esteve, s'hi feriria.

—D'un cafè en cobren 40 céntims!

—Perxò et dic que el senyor Esteve s'hi feriria. En canvi, els «dons Panchos» amb 15 céntims més, es poden permetre el luxe de presumir de mil·lionaris (?).

—Ara, sense la «Maison Dorée», serà un bon negoci!

—Res d'això; sols serveixen als *socios*: l'altre dia varen fer-me aixecar quan més ben sentat m'hi trobava, perquè no vaig presentar el «carnet».

—I com en diuen d'allò?

—La *polleria y caza*. No veus que hi van tots els nostres *mosquits* que tenen escopeta!

—Si, és veritat! Es un «títol» que mereix popularitzar-se!

—Altrament, allò sembla una sucursal de l'autèntica «polleria y caza». L'altre dia, la raspa de casa va entrar-hi creient que li vendrien un quarto de pollastre.

—I li varen vendre?

—No; però els camarers es feren càrrec de l'equivocació, puix digueren que ja eren molts els que s'havien confós.

—El meu noi ho va pendre per una «charcuterie».

—I la dona per una farmàcia alemanya.

—I el meu nebot per una «sagristia».

—Res, noi, que les desgràcies mai venen soles. Només li faltava això a la nostra malhaurada Plaça de Catalunya.

No n'han tingut prou en empastifar-la de bancs i palmeres físiques, sinó que ara m'hi plantifiquen una sucursal de la «Polleria»!

Pobre Plaça!! Quin mal has fet per a que tothom es conjuri contra tú?

TEND.

Els mals de la perfecció

ON Miquel era un còmic molt bo en varis conceptes, però sobre tot, una eminència en lo que toca a caracteritzar-se. Referent an aquest particular no tenia rival ni n'havia tingut mai. Italians, anglesos i francesos eren ningú comparats amb don Miquel; el mal és que ell, bo i mirant-se al mirall, arribà a donar-se'n compte de aquest art seu, meitat instintiu, meitat après i altre meitat obra del perruquer del teatre. I al donar-se'n compte ja ni a fum de sabatots hom ni dona pogué apartar-lo de davant el mirall en el fons del qual es contemplava com Narcis dins la font.

I mirant-se i remirant-se, corretgint lleus defectes en la caracterització dels tipus que desitjava encarnar, arribà a un tal grau de perfecció, que, després de col·locar-se la perruca, de pintar-se ulls, llavis i nas i fer sobre sa faç tots els treballs necessaris, ni ell mateix sabia si lo que reflectava l'espill, era sa imatge o una altre.

Així un dia que es maquillà de *viejo pordiosero honrado* (don Miquel parlava sempre en castellà, tal com feia la comèdia) es sentí tan eternit que es tirà un duro a la imatge i si es descuida, la caritat li costa la lluna del mirall. Una altre vegada fou al revés: es disfregà de *conquistador guapo y pérfido* i tal impressió es causà a si mateix que s'oferia la mà de la noia enganyat pels traidors encants del personatge fictici.

La cosa anava en augment, un dia volgué imitar la

imatge de son pare, difunt temps ha, i ho aconseguí fins a tal extrem, que estava dubtant entre si els capellans se l'havien emportat de veres o ell era Hamlet que rebia la visita del finat.

Després del pare vingué la mare i allò fou una entrevista corprenedora:

—Mare! Mare! Mareta meval

I ella callava.

—On sou, Mareta? Al cel eh? Digueu-me que sou al cel. No calen més misses eh?

I ella callava.

—Perquè no em responeu mare? Que no estimeu al vostre fillot?

Ella muda. A don Miquel li semblà veure un gest de negació i tingué un treball d'aquells. Ja calmat, convençut de lo que era la veritat, decidí deixar córrer experiments tan perillosos, però una cosa és proposar-se i una altre tenir la voluntat. Sinó fos això els capellans ja podien tancar els confessionaris, que és com tancar la botiga, perquè de bons propòsits en tenen tots els pecadors arrepençats i de bones intencions diu que l'infern n'està empedrat. Perfectament, passà un mes, dos, tres mesos i don Miquel oblidà sa decisió i cedint a una temptació, certament diabòlica es caracteritzà de mico. No podia quedar més natural, tant que desseguida començà a espollar-se i a fer altres coses lletges, d'aquelles que fan dir: Sembles un mico.

El natural era avergonyir-se davant de aquells resultats, però, no! Seguí descendint per la pendent animalista i un dia era un lloro, i a l'altre un corb, i l'endemà un bè. I naturalment en el primer cas deia indecències, poca-soltes, en el segon volia anar cantant als enterros i en el tercer assistia als aplecs jaumins o a altres aplecs que no eren jaumins però que en contes de ésser de bens negres eren de bens blancs.

I un dia el dimoni cansat de jugar amb ell com un gat amb un ratolí, li inspirà la idea de disfregar-se de bou.

Pobre don Miquel, quedà tan bé, tan natural, es vegé tan cornut, que agafà un revólver i tirà dos trets a sa costella i la matà.

MONI

REVETLLA DE SANT JOAN

Ella, la moça, suspirant ardències mascles, llençant guspises de desitjos sensuals pels ulls, porta, com un trofeu de victòria femenina, uns clavells rojos al cap.

Ell, el «peça», dient poques-soltades, mastegant renegs, cercant ombres i penombres per a la brutal grapada als pits o a les anques, dúu un brot de aufàbrega a la boca.

Coques ensucrades, riures esbogerrats, rots de vi, pianos de manubri, cançons canallesques, fortor d'oli de bunyols, aquell oli tan poc refinat...

Es la nit més madrilenya que disfrutem a Barcelona.

Però, aquí, ells i elles esperen l'eixida del sol per a anarse'n als banys.

I es banyen: es banyen de fora i de dins. Es banyen la pell, les carns, de aigua salabrosa i amarganta; aigua de sal i de «iodo»; i es banyen els ulls, l'esperit, de blavor de mar i de blavor de cel: blavor mediterrània.

En aqueixa hora la púrria, fins lo més acanallat dels barris baixos esdevé perceptiblement, indefectiblement, poètica i sana.

I això no ho fan, ni podran fer-ho mai els «chulos» de Madrid.

XARAU

LICEO

Diumenge a la tarda es despedí la companyia de *Balls Rusos* que tant festejada ha sigut durant el curt nombre de funcions donades.

Guardem el bon record de l'interpretació de la tanda de balls, sobre tot de la corresponent a *L'aucell de foc*, per a la qual s'encarregà de dirigir la orquesta el celebrat mestre *Padovani* i ho feu admirablement.

Fem vots perquè torni aviat i perquè sigui aquest professor el director fixe de la pròxima sèrie.

Ah, i una felicitació ben coral al intel·ligent i afortunat empresari don Joan Mestres.

ROMEA

Com la major part de drames nomenats de tesi social, *Esperanza nuestra* adoleix del defecte de retòrica, retòrica de míting que fins quan està magníficament exposada, com en aquesta ocasió, acaba per fatigar al espectador, que no resta ni prou convençut ni prou emocionat. I és que—ja ho havem dit altres vegades—el teatre vol vida, vida versemblable i no discursos. Les idees socials, morals, etc, no deuen haver-se de dir per boca dels personatges, sinó dependre's de l'acció i de la moral viva de les figures. El model de lo que deu haver d'ésser aqueix gènere ens el dona l'Hauptman en un grapat d'obres seves i també En Giacosa i molts altres autors moderns italians. El cant, l'oració de idees, al teatre, únicament resulta quan l'inspiració i la sinceritat de l'autor van completament agermanades i són avassalladores, com en *Els mals pastors*, d'En Mirbeau, per exemple. D'aquí que lo millor de la comèdia dramàtica del senyor Martínez Sierra no sigui precisament el conflicte social, la tesi, que està molt bé i amb la que estem enterament d'acord, sinó el conflicte familiar que l'acompanya, una acció dramàtica paralela an aquella, que l'autor sembla haver posat com a secundària i és, en realitat, la que domina i la que produeix més viva sensació en el públic. No cal dir, que en l'obra hi han escenes admirables, tipus vigorosament apuntats, i un diàleg perfectament apropiat i armoniosament literari. Amb això el senyor Martínez Sierra hi té la mà trencada i sempre triomfarà per aquest cantó.

Els artistes, molt bé; la Bàrcena donant un gran relleu a un paper quasi episòdic. En París, brillantíssim.

El hijo pródigo, paràbola en tres actes, d'En J. Grau Delgado, és una veritable tragèdia bíblica que'ns sorprengué agradósament. L'acció, sense fugir gaire dels textos antics, se'ns presenta desenrotllada amb art i amb un vigor extraordinari que revelen en l'autor excel·lents condicions per a aqueix difícil gènere de la dramàtica. Les petjades del co-

CARTOMÀNCIA

- Primerament et sortien espases... i guanyaves.
- I ara els bastos ¿què volen dir?
- Volen dir que rebràs.

mediògraf són fermes, segures, com obra d'un experimentat mestre en l'art de combinar escenes, valent-se d'honrats efectismes i d'una línia recta que serveix d'eix a tota la trama, esplèndidament reforçada amb episodis poètics, situacions interessants, caràcters robustos, psicologies ben definides, i, sobre tot, valent-se d'un llenguatge ampulós però al mateix temps viu i sobri, com cal amb les produccions d'aqueixa índole.

El públic, el nostre públic fi, poc educat o mal educat per a escoltar obres d'aqueix gènere, no va portar-se pas prou correctament el dia de l'estrena. Astragat amb les *gansades* dels Abati i Muñoz Seca, semblava esperar l'ocasió propícia per a *ficar-se* amb el drama. Rumors i rialles febles aculliren algunes frases que, en veritat no tenien res de còmiques; i això sempre és una descortesia als artistes. Per cert que aquests, no mereixen sinó elogis. La Bárcena i l'Hernández fan veritables creacions dels seus tipus. Ella, sobre tot, que aguanta el pes de l'obra, està esplèndida de gest i de dicció.

Tant el decorat com el vestuari són dignes d'aplaudir-se.

NOVEDADES

Una obra nova del patriarca de les lletres castellanques, don Benet Pérez Galdós, sempre constitueix a Barcelona un gros aconteixement, No és estrany, doncs, que el dissabte se veiés a *punt de tapar* el teatre de «Novedades». Els nombrosos admiradors de l'autor de *La loca de la casa* s'hi donaren cita i allò estava que feia goig de debò.

I de la *Santa Juana de Castilla*, què?... Doncs és una obra que no ha de donar més fama de la que té al *jove* Galdós, però que és digne d'admirar-se com tot lo que surt de la seva privilegiada ploma. Obra històrica, escrita per a la dama, amb perfecte reconeixement del lloc, de les costums i dels textos, però que com document històric no arriba a emocionar perquè sembla com si l'autor no s'hagi volgut entretenir en posar-hi fantasia ni relleu episòdic—tant que's prestava l'assumpte!—i perquè, reduïda l'intensitat dramàtica al conflicte anímic de la protagonista, el públic no hi troba prou interès per a tres actes que s'escorren entre planys i més planys inútils. Apart d'això, que, naturalment, és defecte diguem-ne essencial en el drama, cal confessar que En Galdós és el triomfador literari i artístic de sempre. La construcció de l'obra és consistent, conté escenes poètiques d'un enlairament heròic que admiren i commouen, i el diàleg, del més refinat bon gust literari, és com una deïu de fresca i viva poesia que assadolla els esperits més delicats, més sensibles i exigents. La senyora Marguerida Xirgu no hi està malament, però ens agradaria menys cansonera, menys monòtona, més ductil en la veu i en l'expressió. És un triomf, per a ella, l'interpretació de *Santa Juana*, però creiem que podria i deuria treure'n encara més partit.

LA COCA DE SANT JOAN

tà malament, però ens agradaria menys cansonera, menys monòtona, més ductil en la veu i en l'expressió. És un triomf, per a ella, l'interpretació de *Santa Juana*, però creiem que podria i deuria treure'n encara més partit.

GOYA

El brillant benefici d'En Calvo fou la puntilla donada a la magnífica temporada de drama i comèdia realitzada en aquest elegant teatre i que ha durat la friolera de nou mesos, estallegant-se els èxits l'un amb l'altre. Pot dir-se que aquest ha sigut el teatre més favoregut i això deu encoratjar al senyor Blasco per a noves empreses.

—En el mateix teatre tingué lloc dilluns la primera de les funcions organitzades per l'Adrià Gual, amb la cooperació dels seus deixebles de la Escola d'Art Dramàtic, per a fer com una síntesi del teatre en el segle XVIII.

Començà la vetllada amb una interessantíssima conferència de l'anomenat senyor Gual; treball de condensació, una mena de pastilles de caldo o carn Liebig de les conferències; amb ella se'n podrien fer sis i ens quedem curts.

Després se representaren «L'Indiscret» de Voltaire i «Crispí mana al seu amo» de Le Sage, dos veritables joies que el públic acullí amb forts aplaudiments.

La escena, perfectament cuidada estrenant-se dos hermosos telons. La interpretació molt afinada per part dels deixebles del senyor Gual.

S'anuncia per a demà, dissabte, el debut de la Elena Jordi, davant d'una companyia de vodevil—ara en diuen alta comèdia—en català. Tenim entès que's tracta d'una temporada curta... que, segons, l'èxit de taquilla podria ésser que s'allargués.

L'obra d'inauguració és *La Tieta*.

Després de dos anys de no treballar la Jordi a Barcelona, sembla justificada l'espectació que hi ha per a veure-la i aplaudir-la. Li augurem una formidable ovació.

NOTES D'ART

En la «Sala Mozart» es constituí el Jurat del *Saló d'Humoristes*, compost pels senyors Apa, Junceda, Noguera Oller, Grau i Picarol per a premiar els millors treballs presentats a concurs:

Heu's aquí el veredict:

- 1.º Premi (250 ptes.) a P. Prat Ubach. Caricatura número 148. «Convalescència».
- 2.º Premi (150 ptes.) a Evaristo Salmerón (*Tito*). Caricatura número 187. «La marcha real».
- 3.º Premi (100 ptes.) a Lluís Elías (*Anem*). Caricatura número 5. «El mal cirugià».
- 4.º Premi (100 ptes.) a Ricard Opisso. Caricatura número 138. «La Papelera Española».
- 5.º Premi (100 ptes.) a V. Castanys. Caricatura número 21. «Ja li diràn de misses».
- 6.º (100 ptes.) a Frederic Borrás (*Lotus*). Caricatura número 96. «Barris Baixos».

Obtingueren vots favorables els dibuixants Antònn Farré, Azpiri, Ribas, Roqueta i Vidi.

—Apa, nois, que aquest any, com que hi ha més misèria, ens la menjarem mes llarga!...

SANTA «MARGARITA» DE CASTILLA

—No ploris tant, dòna, si no m'he mort!...

ELS DEPORTS

Heu's aquí que diumenge al matí al sortir de casa, ens trobem al carrer amb una colla de nois de l'espardenya que feien *cursa*: la volta a Barcelona idejada per En Masferrer i apoiada per aquell *Internacional S. C.* del carrer de Pelai lloc de diversió i de cartetes segons diuen les males llengües i lloc on estigué aquell cèlebre C. N. R. d'agradable memòria.

Ens trobarem doncs amb una pila de coneguts que corrien Paralel avall cap al moll, Park, Saló de Sant Joan, Diagonal, etc., fins a la Plaça Universitat, una passejada en tota regla, la qual acompliren perfectament en *Tayodoro Pons*, el primer, qui ara sembla que és de la M. U.; abans havia sigut del F. C. Barcelona, del A. E. P., del C. E. Montseny i no sabem de quants llocs més perquè aquests corredors muden de club com de camisa. O sinó que ho digui En Prat que ara que està fet una cafetera, ara s'ha fet del Pompeia.

Doncs bé En Pons arribà primer, segon un alemany (toca ferro) i tercer En Angel Vidal, un noi que va bastant bé. En resum una cursa bonica amb 41 corredors classificats

lo qual deixà satisfet al *decano* N. Masferrer que's feriria si li anés malament una cosa d'aquestes.

Pel demés, estem en plena renovació de juntes. A l'*Espanyol* han fet una junta d'altura amb el senyor Allende, el de la llana, al davant; diuen que volen fer moltes coses, una de elles comprar el camp que ocupa el Club en propietat, millor, ens en alegrem.

Al *Barcelona* davant de la junta dels del davant, volien fer-ne una posant-hi En Tayá de president, que ara està de moda, però han decidit que continui En Gamper, cosa que ens sembla molt encertada.

I dient que als Clubs de natació comença amb gran furor la *febre* de refrescar-se, i entretenir-se dins l'aigüa, ja hem dit prou per avui.

Apa!

FLY

Entre marit i molla.

Ella, una mica sentimental.—Et faig a sapiguer, amor meu, que al menys fa tres setmanes que no m'has fet cap petó.

Ell, distret per naturalesa:—Ah, si?... I doncs ja qui rediantre els hauré fets tots aquests dies?

Dansa alarb

Per a la Tórtola Valencia.

La vera encarnació de la luxúria presenta's davant nostre, pantejant, volguent sos ressecs llabis besà amb fúria, la testa forta i bella de l'amant. I al ritme de la música es retorça buscant un goig que no pot pas haver, i cau, retuda, en terra sense força, cansada i com borrarxa de plaer. Artista incomparable: son tes danses talment la plasmació de la bellesa de quin culte a l'ensemps n'ets gran deesa. I en quin honor voldria mil lloances, rimar en un bon vers, com qui desgrana, un cant a la bellesa sobirana.

B. DELOAS

ESQUELLOTS

Devem fer avinent als nostres estimats llegidors que, amb motiu de la festivitat de Sant Pere, el número de L'ESQUELLA corresponent a la setmana pròxima sortirà el dijous en comptes del divendres.

Nostre estimat confrare *La Campana de Gràcia* ha tingut la poca *idem* de sofrir una altra relliscada per culpa del senyor fiscal.

El número corresponent a la setmana passada fou denunciat per suposades injúries estampades en un valent article.

Esperem que no serà res, i endavant les atxes!...

De la qüestió Domingo-Loygorri:

Demanada, pels representants d'aquest, una rectificació a un solt publicat a *La Lucha*, el valent periodista senyor Aguirre va fer constar, en l'acta aixecada pels padrins, lo següent:

UNA CUESTIÓN PERSONAL

«Yo me considero caballero a mi manera, no aceptando el criterio que los demás tengan de la caballerosidad, sino el mío. Y el mío creo que lo comparten cuantos estimen que falta a su honor de hombre digno quien insulta y atropella a quien se encuentra preso y maniatado. Convencido de que este criterio mío es también el del señor García Loygorri, declaro que no he tenido la intención de molestarle y reconozco su caballerosidad.— Firmado, *Francisco Aguirre.*»

Inútil dir que aquesta rectificació no va convèncer prou als representants del capità d'Estat Major.

I això que no pot ésser més convincent!..

En el terme d'un mes, el maig, han mort a Barcelona 1.341 persones.

Déu-n'hi-doret! I això que deien que la passa era benigne.

Perquè això representa un promig de 45 defuncions diàries que és *bastant* massa, en l'època primaveral.

Advertint, que la major part de les tals morts han sigut causades per malalties del aparell respiratori, que és on se instala amb preferència el microbi de la passa.

I lo que deu dir el microbi, al trobar-se en l'infecta Barcelona:

—Se respira!..

Blufs de primavera.

Per Madrid va córrer l'altre dia que En Maura tenia coneixement d'una «gran notícia».

I aviat se feren comentaris:

La dimissió del Rei?

La revolució austriaca?

La vinguda del Sant Pare a Espanya?

La detenció d'En Brabo?

Res!.. Ni una cosa ni altra!..

Es que era Sant Antoni i En Maura, en comptes d'obsequiar als periodistes amb un puro, els volgué obsequiar amb una garrofa, que és una especie de breva marca Nauen.

L'home del sac.

Un drapaire que anava amb un sac buid al coll, al passar pel carrer d'Urgell, va aturar-se i ficà una criatureta de pocs anys a dins del sac. Se la carregà a l'esquena i tirà avall.

Indignació dels veïns i transeunts. Crits, escàndol, policies que intervenen. Cinc centes persones que volen linxar al criminal.

Un segrestador d'infants?..

Després va averiguar-se que el noi era fill seu i que l'havia ficat al sac perquè la pobre criatura estava cansada de caminar.

El pobre home, deu dir ara:

—Crieu fills!.. i fiquen-los al sac!..

Una senyora molt catòlica, veïna de Sarrià i coneguda per *Donya Carme*, està tan enamorada dels gossos que fins els hi ha fundat un hospital que s'aixeca a prop de Can Ràbia.

Tant expansiu és l'amor que sent pels quisos que ara, darrerament, s'ha gastat cinc-centas peles per a medalles destinades a gocats intel·ligents.

Oh, caritat cristiana!..

I això que Sarrià està plè de pobres que no són precisament gossos i que, sens dubte serien més agraits que els *xelins*, que devengades moceguen.

Però què hi farem!.. si contra gustos no hi ha res escrit, ni hi valen boçals.

Sant Joan, ora pro nobis!
Visca la bella costum
de rostf arnes i microbis!

A pesar de la fresqueta que s'ha deixat sentir aqueixos dies, havem tingut a Barcelona una ratxa de suicidis que Déu n'hi dó.

I el cas digne de remarcar-se és que la majoria de suicidis són femelles.

Per què aquest empenyo en deixar la pellofa les nostres dones?

Es que no les tractem prou bé?

Segurament serà això: l'immoralitat regnant.

La veritat és que, quants més cines i més cafes de *camareras* s'obren, més suicidis se compten en el registre demogràfic.

I això fa rumiar; fa rumiar a tothom... menys a les autoritats.

Ben vingut!

Tenim per hoste a Barcelona l'il·lustre autor dels *Episodios Nacionales*, don Benet Pérez Galdós. En honor seu, al teatre de «Novedades», s'està descapdellant la *Semana Galdosiana*, durant la qual la companyia Xirgu interpreta diverses obres del famós escriptor.

Esperem que els nostres intel·lectuals sabran correspondre d'una manera digna a la visita del patriarca de les lletres castellanés.

Ahir degué tenir lloc la corrida de la Premsa.

Quatre matadors de punta; la Raquel Meller fent d'*agutzil*,... demanin!...

Es a dir, no... Els que demanen són els periodistes.

Aqueixos periodistes que maldiuen, per barbre, l'espectacle d'un aeronauta alçant-se amb la bomba... i aplaudeixen la «fiesta nacional».

Diu un diari:

«El subgobernador del Banco de España ha manifestado que no existe la supuesta falsificación de los billetes de 500 pesetas.»

Ai!... quin pes m'ha tret del cor!...

Jo que en tenia tants per a comprovar!...

Serà l'estrella de la Pau?

Els senyors de l'ullera—vulgus, astrònoms—han descobert una nova estrella.

Serà aquesta l'estrella de la Pau?

Nosaltres temem que no.

I ho temem fundadament, perquè la tal estrella ha sortit en la constel·lació *La Serpent*, i mai les serpents han portat bona sort.

O sinó preguntin-ho an En Morales Pareja que és andaluc.

Entre amics:

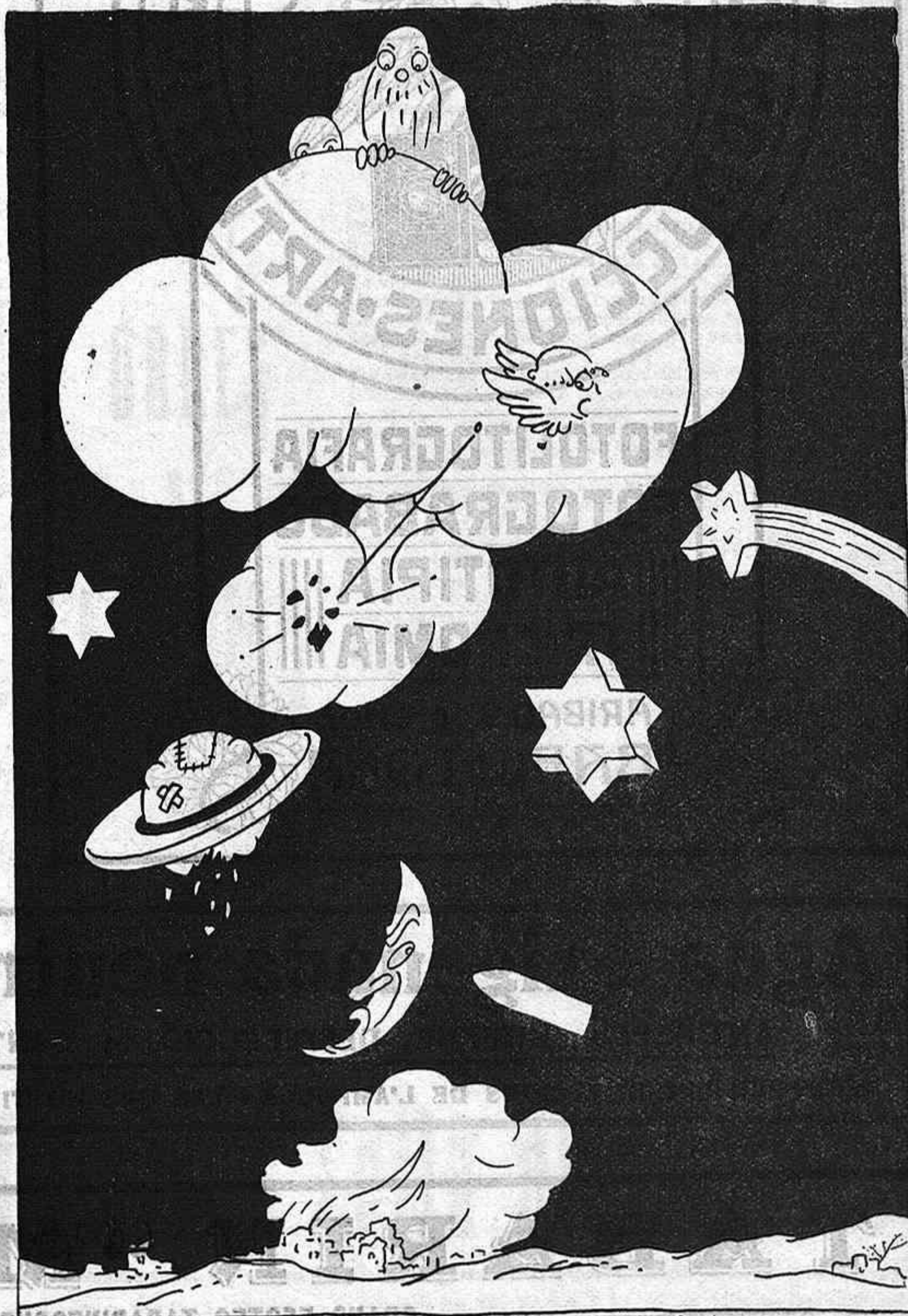
—Per molts anys, noi!... Avui és el dia més feliç de la teva vida.

—Si és demà, qu'èl caso!

—Per això mateix.

J. C. i P.: Gràcies per la remesa.—M. G. Mir. Aquest últim original està una mica millor que'ls altres. Potser vagi a *La Campana*.—V. A. i Ll.: Anirà un dia o altre.—Ferràn d'Egara: Rebut i mercès.—A Frigola: Són defectuosos.—M. R.: Ja és a les caixes.—Celestí Ventura: No'ns diu res nou amb tot això.—P. X, Camps, P.: En el fons no gaire originalitat i en la forma escassa cura.—S. Majó Riu: Manseja, senyor meu, manseja.—P. A.: No'ns acaba d'agradar.—J. Termes Piera: Si no fos tant verdet i estés un xic més ben escrit, potser encara hauriem fet fira.

El gran neutral.—Un canó que allarga dos cents quilòmetres?... Velam si ni aquí dalt estarem segurs.

EDEN CONCERT

Asalto, núm. 12

EL MEJOR MUSIC-HALL DE ESPAÑA

Teléfono 3332 A

Continuos grandes programas de artistas de verdadero primer orden

Todos los días grandioso éxito de la gran atracción española LES ARTURS, acompañado de la AYGEL

VDA DE P. BONET

FOTOLITOGRAFIA

FOTOGRAFADO

AUTOTIPIA

TRICROMIA

ARIBAU, 9. Interior.
BARCELONA

Parque de Barcelona

Elegant centre de recreacions

NOVES ATRACCIONS DE
GRAN ACCEPTACIÓ ::
:: TOTES LES NITS
GRANS CONCERTS

::: Gran Casino
Esmerat servei
de Cafè-Res-
taurant. Co-
berts de 5
a 7 ptes.

Balls mo-
derns de
Saló

El mejor disolvente de los uratos
Asepsia de las vías urinarias
Cólicos nefríticos
Reuma articular
Nefritis
Tifus
Gota

UROMETINA

L. AMBIOTTE HERMANOS
Sintomas Urotropina - Hexametileno tetramina - Formina

PÍDASE
folleto expli-
cativo. Muestras
a los señores médicos
Agte. gen.: S. NAVARRO
Rambla del Centro, 8 y 10-Barcelona

Agua oxigenada neutra "FORET"

ANTISEPSIA, HIGIENE, DESINFECCIÓ :: DENTRIFIC ÚNIC VERITAT

-REBUTGEU LES IMITACIONS DE L'AMPOLLA I LES QUE NO TINGUIN EL PRECINTE DE GARANTIA

TABARIN "MORITZ"

GRANS FESTES TABARINESQUES

RESTAURANT DE PRIMER ORDRE

Plaça Sepúlveda, 183 :: Teléfon 2044 A

Edicions populars d'En SANTIAGO RUSIÑOL

Anant pel món . . .	Ptes. 1 (2.ª edició)	L'auca del senyor		L'illa de la calma. Ptas. 1 (Agotada)
El místic. (2.ª edició)	> 1 (Agotada)	Esteve	Ptes. 1 (3.ª edició)	L'Homenatge . . . . .
Oracions. Amb música d'E. Morera. . .	> 1 (2.ª edició)	L'hereu Escampa . . .	> 1	La lepra . . . . .
Fulls de la vida . . .	> 1 (Agotada)	En Tartarín als Alps	> 1	L'Arma . . . . .
Els Jocs Florals de Canprosa.	> 1 (2.ª edició)	La llei d'herència . . .	> 1	L'envelat de baix . . .
El bon policia.	> 1	Aucells de pas	> 1	Glosari, per Xarau. . .
Monòlegs	> 1 (2.ª edició)	La intel·lectual	> 1	El català de "La Manxa" . . . . .
La bona gent	> 1 (Agotada)	El redemptor.	> 1	El pobre viudo . . . . .
Tartarín de Tarascó D'Alfons Daudet (Quart miler).	> 1	Cors de dona	> 1	A cà l'antiquari (Sainet) . . . . .
El pati blau.	> 1 (Agotada)	El Teatre per dins. . .	> 1	L'auca del del senyor Esteve (Cinc actes) . . . . .
El poble gris	> 1 (Agotada)	Dol d'«alivio»	> 1	"Gente Bien" . . . . .
La mare. (5. miler). . .	> 1 (3.ª edició)	El daltabaix	> 1	Els naufragés . . . . .
La "merienda" fraternal (4. miler)	> 1	El titella pròdig	> 1	"Souper-Tango" . . . .
L'Alegria que passa . . .	> 1	La nit de l'amor.	> 1	La casa de l'art . . . .
L'heroe	> 1	Del Born al Plata. (Impres. de viatge). . .	> 1 (Agotada)	L'acaparador . . . . .
Llibertat!	> 1	Port-Tarascó, de A. Daudet. Traducció. . .	> 1	En Josepet de Sant Celoni. Novela. . . . .
La fira de Neuilly	> 1	La Verge del Mar. . . .	> 1	
Els savis de Vilatrista	> 1	El pintor de miracles. . .	> 1	
		El despatriat	> 1	
		El triomf de la carn . . .	> 1	

Augment transitori per encariment del paper i primeres materies: 0'25 pessetes per tom

	Ptes.
Fruyta del temps. —Colecció de poesias, formant quatre tomets titolats: <i>Fruyta amarga</i> , <i>Fruyta verda</i> , <i>Fruyta agre-dolsa</i> i <i>Fruyta madura</i> ; segona edició, il·lustrada. Cada tomet 0'50 de pesseta; tots junts.	2
L'amor, lo matrimoni y 'l divorci	0'50
Del bressol al cementiri	0'50
Buscant la felicitat	0'50
Petons y pessichs	0'50
Barcelona en camisa	0'50
Lo deù del sigle	0'50
Home ó dona?	0'50
La dona nua (Moralment)	0'50
Tipos y topos (Colecció de retrats)	0'50
Guerra al cólera! Instruccions pera combatrel	0'25
Cla y catalá. Lliçons de gramática parda	0'50
Don Quijote de Valcarca	0'50
Ecce-Homol Monólech en un acte y en vers.	0'50
Mil y un pensaments. —Colecció de máximas y sentencies.—Un tomo de unas 100 páginas . . . . . (agotada)	
Lo Rosari de l' Aurora. —Album humorístich, ab caricaturas . . . . . (agotada)	
Filomena. —Viatje de recreo al interior d' una dona. . .	0'50
Lo cólera y la miseria, y una carta al Dr. Ferrán. . .	0'50
Sobre las donas. —Polémica entre C. Gumá y Fantástich.	0'50
Gos y gat. —Juguet cómic en un acte y en vers. . . . . (agotada)	
Vuyts y nous. —Ab lo retrato del autor.	0'50
Un cap-mas. —Juguet cómic en un acte y en vers . . . . . (agot.)	
20 minuts de broma. —Un tomet que conté dos monòlegs representables, titolats: <i>Tres micost</i> y <i>Un cessant</i>	0'50
Lo pot de la confitura. —Colecció de poesias. . . . . (agotada)	
La Exposició Universal. —Humorada agre-dolsa.	0'50
Cura de cristiá. —Juguet cómic en un acte y en vers (agot.)	
Guia cómica de la Exposició Universal. —Un tomo de 100 páginas, ab un plano y varios dibuixos. (agot.)	
L'amor es cego. —Juguet cómic en un acte y en vers (agot.)	
Cansóns de la flamarada. —Un tomo de 128 páginas. . .	1
Una casa de dispesas. —Juguet cómic en un acte. . . . . (agot.)	
La primera nit. —(Impresions de un nuvi).	0'50
Lo dia que 'm vaig casar. —(Impresions de una nuvia).	0'50

OBRES DE C. GUMÁ

	Ptes.
Ensenyansa superior. —Juguet cómic en un acte . . . . . (agot.)	
Drapets al sol. —Escándol humorístich, il·lustrat.	0'50
Quinze días á la lluna. —Gatada en vers, il·lustrada. . .	0'50
Ni la teva ni la meva. —Comedia en 3 actes y en vers . .	2
Un viatge de nuvis. —Humorada en vers, il·lustrada. . .	0'50
Quina dona vol vosté? —Humorada en vers, il·lustrada. .	0'50
Lo primer dia. —Juguet cómic lirich, en un acte.	1
Art de festejar. —Catecisme amorós, en vers, il·lustrat per M. Moliné.	0'50
Guia del conquistador. —2.ª part del <i>Art de festejar</i> . . .	0'50
Colón ó Carnestoltas? —Ensarronada cómica municipal, il·lustració de M. Moliné.	0'50
Abaix lo existent! —Disbarat cómic en un acte. . . . . (agot.)	
Lo Marqués de Carquinyoll. —Juguet cómic en un acte. . . . . (agot.)	
Una aventura de amor. —Il·lustrada per M. Moliné. . . .	0'50
Pelegrins á Roma. —Viatje bufo-trágich en vers, il·lustrat	0'50
Per qué no 's casan los homes? —Humorada en vers, il·lustrada	0'50
Per qué no 's casan las donas? —Humorada en vers, il·lustrada	0'50
Jesús María Joseph! —Juguet cómic en un acte. . . . . (agot.)	
La salsa del amor.	0'50
Lo món per un forat. —Humorada en vers, il·lustrada. .	0'50
Com se pesca un marit? —Humorada en vers, il·lustrada. . . . . (agot.)	
De la Rambla á la manigua. —Aventuras d' un reservista, il·lustradas.	0'50
Blanchs y negres, ó la qüestió de Cuba, il·lustrada. . .	0'50
Un casament á proba. —Humorada en vers, il·lustrada.	0'50
La senyora de tothom. —Humorada en vers.	0'50
Lo llibre de las cent veritats. —Edició il·lustrada. . . .	0'50
El peccat de Eva. —Humorada en vers, il·lustrada. . . .	0'50
Agencia de matrimonis. —Humorada en vers, il·lustrada.	0'50
Entre faldillas y pantalóns. —Humorada en vers, il·lustrada	0'50
Sota la parra. —Colecció de cantars	0'50

Dintre pocs dies

Obra nova de JOSEP BURGAS

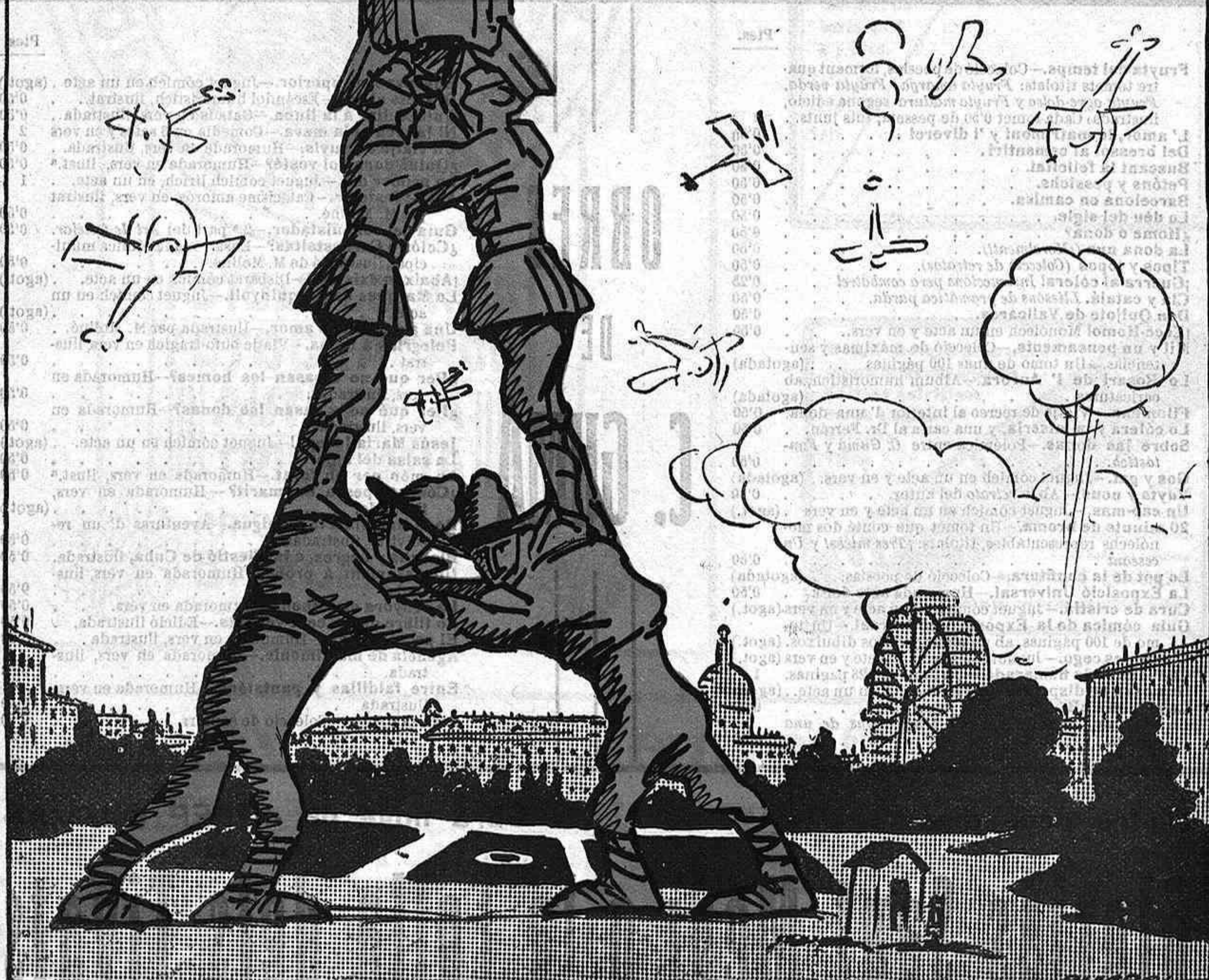
Gloriós Sant Medí o la Colla dels Tivats

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravíos, si no's remet, ademés, un ral per a certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebalxes.

Edicions populars d'En SAINAGO RUSIÑÓ

Antoni López, Il·lustrador, Rambla del Mig, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Contacte: 411 411	Antoni López, Il·lustrador, Rambla del Mig, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Contacte: 411 411	Antoni López, Il·lustrador, Rambla del Mig, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Contacte: 411 411	Antoni López, Il·lustrador, Rambla del Mig, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Contacte: 411 411
Antoni López, Il·lustrador, Rambla del Mig, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Contacte: 411 411	Antoni López, Il·lustrador, Rambla del Mig, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Contacte: 411 411	Antoni López, Il·lustrador, Rambla del Mig, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Contacte: 411 411	Antoni López, Il·lustrador, Rambla del Mig, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Contacte: 411 411

VISTES PANORÁMIQUES DE PARIS

La Torre Eiffel dels aliats